

σχιζό metropolitans

τεύχος 0 - demo, νοέμβρης 2009

έκδοση των σαχ για την αυτονομία και τον ταξικό ανταγωνισμό

(σ.2-3) editorial

(σ.4-5) σημεία των καιρών...

(σ.6-9) Οι «αόρατες» γυναίκες και η ορατή εργασία τους [part 1]

(σ.10-12) Μιλώντας για το έγκλημα

(χωρίς καν να χρειαστεί να μιλήσεις γι' αυτό)

(σ.12-13) Αλήτες - φονιάδες - καραβανάδες

editorial

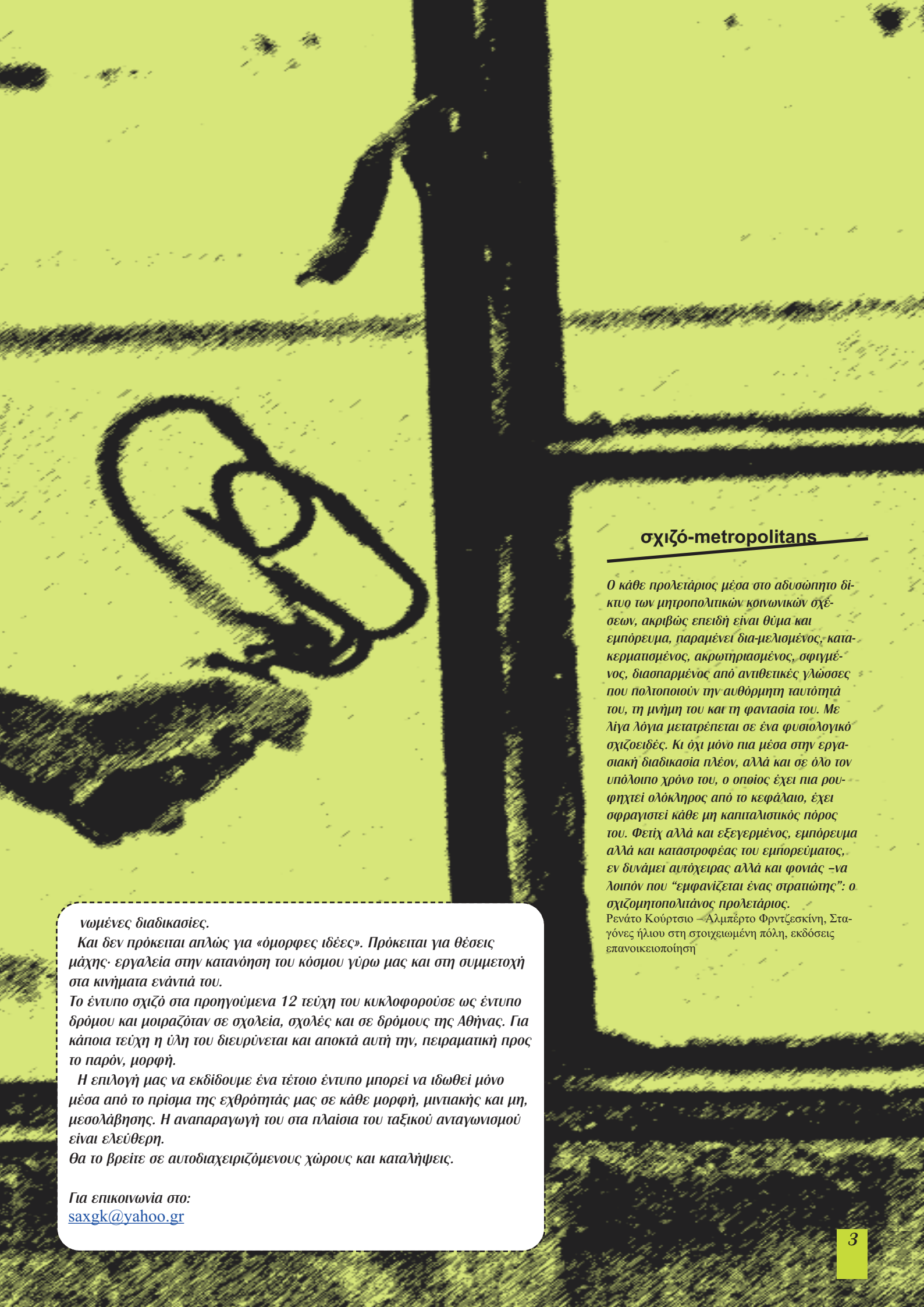
Μιλάμε για μια μέθοδο, όχι για μια ιδεολογία. Αυτονομία για εμάς είναι να νιώθουμε το βάρος όλων όσων αγωνίστηκαν πριν από εμάς με τα ελαττώματά τους και τα λάθη τους, αλλά και με τις νίκες τους· με τις μορφές οργάνωσής τους. Είναι η κατανόηση πως αυτό το βάρος είναι το ίδιο το βάρος των ζωών μας. Βλέπουμε το παρόν χτισμένο στο παρελθόν και το μέλλον να χιτίζεται μέσα από την έκβαση των συγκρούσεων. Ο ταξικός ανταγωνισμός είναι ταυτόχρονα η ιστορία του και το μέλλον του. Οι οργανωτικές και θεωρητικές μορφές του κατά την ιστορία, είτε μαρξιστικές, είτε αναρχικές, ήταν απλώς στιγμές της ίδιας κίνησης.

Γι' αυτό, μηχανιστικές αναλύσεις και ιστορικοί ντετερμινισμοί δεν έχουν καμία επαφή με την πραγματικότητα. Το να αναγνωρίζεις την πρωτοκαθεδρία της εργατικής τάξης σημαίνει πως **αφήνεις ακόμα ανοιχτό το ενδεχόμενο της ευνοϊκής προς τα εμάς έκβασης των συγκρούσεων· πως αναγνωρί-**

ζεις την ευθύνη που βαραίνει όλους μας γι' αυτά που ζούμε. Αυτονομία για εμάς είναι η αναγνώριση πως η εργατική τάξη είναι αυτή που βάζει σε κίνηση την όλη διαδικασία. Σημαίνει τη διπλή ανεξαρτησία/εχθρότητα προς το κεφάλαιο και το κράτος, αλλά και προς τον κάθε μηχανισμό της γερασμένης, κρατικής αριστεράς. Μιας αριστεράς που από καιρό πια συνδιαμορφώνει τη βαρβαρότητα του σήμερα.

Εμείς φτιάχνουμε τον κόσμο που ζούμε και δεν θα επιτρέψουμε να μας «σώσει» καμία πεφωτισμένη, διανοούμενη πρωτοπορία· καμία ξεπουλημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία· καμία φιλάνθρωπη ΜΚΟ. Γιατί αυτοοργάνωση σημαίνει σύγκρουση με κάθε μορφής διαμεσολάβηση και ταυτόχρονα δημιουργία, αυτοαξιοποίηση και άρνηση απέναντι στο σύνολο του καπιταλιστικού κόσμου. **Κίνηση στη σκέψη και τη δράση.**

Ενάντια σε κάθε ατομισμό, επιμένουμε ακόμη στην οργάνωση και τη δέσμευση στη δράση κάτω από συλλογικές, αυτοοργα-

σχιζό-metropolitans

Ο κάθε προλετάριος μέσα στο αδυσώπητο δίκτυο των μητροπολιτικών κοινωνικών σχέσεων, ακριβώς επειδή είναι θύμα και εμπόρευμα, παραμένει δια-μελισμένος, κατακερματισμένος, ακρωτηριασμένος, σφιγμένος, διασπαρμένος από αντιθετικές γλώσσες που πολτοποιούν την αυθόρμητη ταυτότητά του, τη μνήμη του και τη φαντασία του. Με λίγα λόγια μετατρέπεται σε ένα φυσιολογικό σχιζοειδές. Κι όχι μόνο πια μέσα στην εργασιακή διαδικασία πλέον, αλλά και σε όλο τον υπόλοιπο χρόνο του, ο οποίος έχει πια ρουφηχτεί ολόκληρος από το κεφάλαιο, έχει σφραγιστεί κάθε μη καπιταλιστικός πόρος του. Φετίχ αλλά και εξεγερμένος, εμπόρευμα αλλά και καταστροφέας του εμπορεύματος, εν δυνάμει αυτόχειρας αλλά και φονιάς –να λοιπόν που “εμφανίζεται ένας στρατιώτης”: ο σχιζομητροπολιτάνος προλετάριος.

Ρενάτο Κούρτσιο – Αλμπέρτο Φρντζεσκίνη, Σταγόνες ήλιου στη στοιχειωμένη πόλη, εκδόσεις επανοικειοποίηση

νωμένες διαδικασίες.

Και δεν πρόκειται απλώς για «όμορφες ιδέες». Πρόκειται για θέσεις μάχης· εργαλεία στην κατανόηση του κόσμου γύρω μας και στη συμμετοχή στα κινήματα ενάντιά του.

Το έντυπο σχιζό στα προηγούμενα 12 τεύχη του κυκλοφορούσε ως έντυπο δρόμου και μοιραζόταν σε σχολεία, σχολές και σε δρόμους της Αθήνας. Για κάποια τεύχη η ύλη του διευρύνεται και αποκτά αυτή την, πειραματική προς το παρόν, μορφή.

Η επιλογή μας να εκδίδουμε ένα τέτοιο έντυπο μπορεί να ιδωθεί μόνο μέσα από το πρίσμα της εχθρότητάς μας σε κάθε μορφή, μιντιακής και μη, μεσολάβησης. Η αναπαραγωγή του στα πλαίσια του ταξικού ανταγωνισμού είναι ελεύθερη.

Θα το βρείτε σε αυτοδιαχειριζόμενους χώρους και καταλήψεις.

Για επικοινωνία στο:
saxgk@yahoo.gr

Σκούρα τα πράγματα...

Το Εργατοϋπαλληλικό Κέντρο Σερρών σε δημοσίευμα στις αρχές Οκτώβρη αναφέρεται στα εργασιακά προβλήματα για την ντόπια απασχόληση, τα οποία προκύπτουν κυρίως από την άφιξη των Βούλγαρων εργατών. Συγκεκριμένα αναφέρει ότι πολλές επιχειρήσεις της περιοχής, προκειμένου να μειώσουν το κόστος παραγωγής, απασχολούν εργάτες που τους φέρνουν αυθημερόν από τη Βουλγαρία και δουλεύουν συνήθως χωρίς ασφάλιση και με χαμηλά ημερομίσθια. Δουλεύουν κυρίως στη βιομηχανική περιοχή των Σερρών και όπως οι περισσότεροι μετανάστες ανά την ελληνική επικράτεια, σε διάφορες αγροτικές εργασίες. Η ανεργία λένε στον νομό έχει φτάσει το 30%, κάτι που αποτελεί πληγή για τους ντόπιους εργαζόμενους και την οικονομία.

Τη δεκαετία του '90, η ανασφάλιστη εργασία των μεταναστών και τα ψιχουλά που τους έδιναν ήταν παράγοντας που συνέβαλε στην οικονομική ευημερία του ντόπιου πληθυσμού. Για τους περισσότερους δεν ήταν πρόβλημα, ήταν ένας καλοδεχούμενος κανόνας. Τι έγινε τώρα, είκοσι σχεδόν χρόνια μετά από την πρώτη είσοδο των μεταναστών εργατών;

Τα πράγματα μάλλον δεν είναι τόσο ρόδινα. **Η ντόπια εργατική τάξη έχει αρχίσει να ζορίζεται**, όσο η κρίση επελαύνει. Τώρα, η τζάμπα εργασία των μεταναστών δεν πλουτίζει τις τσέπες τους. Τώρα που η ανεργία έχει χτυπήσει κόκκινο και οι ψευδαισθήσεις της κοινωνικής ανέλιξης των 90's έχουν πάει για φούντο, οι Έλληνες εργάτες βλέπουν να κοντοζυγώνει η ώρα που θα αρχίσουν να κάνουν δουλειές που τα προηγούμενα χρόνια αφορούσαν σχεδόν αποκλειστικά τους ξένους. Γι' αυτό και τώρα είναι που νοιάζονται για τις παρανομίες των αφεντικών, για το αν κολλάνε ένσημα στους ξένους εργάτες ή όχι, ενώ πριν στην καλύτερη περίπτωση έκαναν τα κουνέλια. Το σύνθημα οι ξένοι μας παίρνουν τις δουλειές (στο στόμα δεξιών και όχι μόνο) φαντάζει πιο επίκαιρο και λειτουργικό από ποτέ.

Για είκοσι χρόνια, οι ντόπιοι εργάτες έβλεπαν την επίθεση κατά των μεταναστών ως κάτι που αφορούσε τη ζωή κάποιων άλλων. Για είκοσι χρόνια, οι μετανάστες δούλευαν ανασφάλιστοι στην Ελλάδα σε καθεστώς παρανομίας, δεν άργησε λοιπόν να έρθει η ώρα που και οι ντόπιοι εργαζόμενοι ξέχασαν τι πάει να πει ένσημο. Να ρωτάς τα αυτονόητα, αν θα έχεις ασφάλιση, και να σου λένε: «δεν είσαι λίγο μικρός για να σε απασχολούν αυτά τώρα». Οι μηχανισμοί που δούλευαν εναντίον των μεταναστών και συνέβαλλαν στην υποτίμηση της εργασίας τους, έστρωσαν τον δρόμο για την καθολική υποτίμηση της εργασίας.

Η επίθεση κατά των μεταναστών είναι ταξική επίθεση, επίθεση κατά του συνόλου της εργατικής τάξης και έχει επιπτώσεις στο σύνολο της εργατικής τάξης.

Η ταξική αλληλεγγύη είναι συνείδηση της κοινής μας μοίρας. Τόσο απλό...

«Πράσινες» στιγμές, συγκλονιστικές...

Έκανε τη συνηθισμένη του βόλτα στο κέντρο. Τού άρεσε πολύ να περιπλανιέται ασκόπως στη μητρόπολη και χαϊρόταν ιδιαίτερα, κάθε φορά που η τύχη τον αιφνιδίαζε με κάποια συνάντηση. Με το που είδε τον Λ. να έρχεται προς το μέρος του, κάπως παραξενεύτηκε. Είχε πολύ καιρό να τον δει και, απ' όσο θυμόταν, σπάνια ήταν τόσο χαμογελαστός και ευδιάθετος. Τον ρώτησε καλοπροαίρετα τι είχε συμβεί, πρόθυμος να μοιραστεί τη χαρά του. Όταν άκουσε τον πρώην «περιθωριακό, πανκ, λούμπεν» να λέει με ββαιότητα ότι τώρα που ήρθε το ΠΑΣΟΚ στα πράγματα η κατάσταση θα βελτιωθεί, δεν πίστευε στ' αυτιά του. Δεν ήταν και λίγο να ακούς έναν πρώην «άγριο νεολαίο» να υποστηρίζει ότι ένας άνεμος αισιοδοξίας πνέει παντού· πόσο μάλλον που έλαμπε και ολόκληρος ξεστομίζοντας αυτές τις αρλούμπες.

Αχ, αυτά τα «παιδιά της αλλαγής», είπε από μέσα του... Παρόλο που τότε δεν είχε καν γεννηθεί, κάτι ήξερε για όλους εκείνους τους «επαναστατημένους» νεολαίους που ξεχύθηκαν στους δρόμους της Αθήνας εκείνο το βράδυ του Οκτώβρη του '81 θέλοντας να γιορτάσουν τη μεγάλη «νίκη» του σοσιαλισμού και την ήττα της επάρατης Δεξιάς. Του φαινόταν αδιανόητο ότι ένα κομμάτι της (ριζοσπαστικής, κατά τα άλλα...) νεολαίας κατέβηκε σε αυθόρμητη διαδήλωση με κεντρικό σύνθημα «Γαμήσι, χασίσι κι επιστροφή στη φύση», αντιμετωπίζοντας το ΠΑΣΟΚ ως επαναστατική δύναμη και με τους γονείς και τους λοιπούς μεσόκοπους περαστικούς να χειροκροτούν τα «ατίθασα νιάτα». Και του φαινόταν αδιανόητο γιατί επρόκειτο για ένα κόμμα εξουσίας που ακριβώς αυτή η ρητορεία περί «αλλαγής» του πρόσφερε τη δυνατότητα για ακόμα περισ-

Πάρε φόρα (αλλά μην πέσεις...)

Δύσκολα τα πράγματα. Οι εργαζόμενοι τα βρίσκουν σκούρα στη δουλειά και αποφασίζουν να λύσουν μόνοι τους (ο καθένας μόνος του για την ακρίβεια...) το «πρόβλημα». Η εντατικοποίηση της εργασίας, η συνεχής πίεση, ο φόβος μιας επικείμενης απόλυσης, το πάγωμα των μισθών έκαναν το «θαύμα» τους. Κάποιοι δεν αντέχουν άλλο και απαντάνε σε μια κοινωνική (άρα πολιτική) συνθήκη με ατομικούς όρους. Αυτό έκαναν και οι 25 εργαζόμενοι της γαλλικής France Telecom, του τρίτου μεγαλύτερου ομίλου των τηλεπικοινωνιών στην Ε.Ε, οι οποίοι αυτοκτόνησαν μέσα στον τελευταίο ενάμιση χρόνο. Η εταιρεία έβλεπε αυτό το ποσοστό πολύ φυσιολογικό για μια επιχείρηση που απασχολεί 100.000 εργαζόμενους. Ωστόσο, αποφάσισε να αναστείλει 500 μεταθέσεις που είχαν προγραμματιστεί και δεσμεύτηκε να μην προχωρήσει σε περαιτέρω αναδιάρθρωση μέχρι το τέλος της χρονιάς. Οι υπόλοιποι, όσοι αντέχουν ακόμα (ίσως παίρνουν καλά αντικαταθλιπτικά), θα κληθούν να απαντήσουν σε ένα ερωτηματολόγιο προκειμένου να εκτιμήσει η εταιρεία το πώς έχει η κατάσταση. Έτσι, με τις συμβουλές των ειδικών οι Γάλλοι εργαζόμενοι θα κάνουν για άλλη μια φορά ότι δεν καταλαβαίνουν πως χρειάζεται **ταξική συνείδηση και οργάνωση από τα κάτω για να απαντήσεις στα αφεντικά** και όχι ψυχολογική στήριξη.

Να ρωτήσω κάτι;

Η οδηγία της Ε.Ε που δημοσιοποιήθηκε τον Δεκέμβρη του 2008 και πρέπει να τεθεί σε εφαρμογή από όλα τα κράτη-μέλη ως τον Δεκέμβρη του 2010 είναι σαφής: πρέπει να παρέχονται οικονομικά κίνητρα και νομική στήριξη ώστε οι αλλοδαποί που μπαίνουν «παράνομα» σε ευρωπαϊκό έδαφος **να επιστρέφουν οικειοθελώς** στις χώρες προέλευσής τους (στην Ισπανία, για παράδειγμα, ο μετανάστης που θα δεχτεί να εγκαταλείψει το έδαφος θα πάρει το 40% του συνολικού επιδόματος ανεργίας και μόλις επιστρέψει στη χώρα του θα πάρει και το υπόλοιπο 60%). Το ελληνικό κράτος δεν «κατάλαβε» ακριβώς (πιθανώς να έγινε λάθος στη μετάφραση...) και αντί για «εκούσια και υποβοηθούμενη επιστροφή» προωθεί την «εκούσια υπό πίεση επιστροφή». Έτσι, 300 περίπου Αφγανοί, των οποίων το αίτημα για παροχή ασύλου είχε απορριφθεί ή τους είχε δοθεί το χαρτί της διοικητικής απέλασης, γύρισαν στο Αφγανιστάν **«υπό πίεση»**. Μάλιστα.

Κι εντάξει· αν είσαι δημοσιογράφος της *Καθημερινής* το πολύ πολύ να προσθέσεις ακόμη μια αστειότητα (**«Ερωτήματα υπάρχουν για τις μεθόδους που χρησιμοποιούνται προκειμένου να πειστούν να φύγουν»**) στις τόσες άλλες που γράφεις. Αν, όμως, έχεις το μυαλό σου στη θέση του και την οργή σου σε κατάσταση ετοιμότητας, θα έχεις μυριστεί ότι το ελληνικό κράτος, όπως και κανένα άλλο, ούτε έχει τα «προβλήματα» που λέει ότι έχει («μεγάλος αριθμός παράνομων μεταναστών») ούτε και αναζητά την «τέλεια και τελική λύση» (κλειστά σύνορα). Οπότε και θα σε απασχολούν άλλου είδους «ερωτήματα»...

σότερες δεξιές στροφές· στροφές πιο επεξεργασμένες, πιο αποδεκτές και γι' αυτό πιο κατασταλτικές.

Τού ήρθε κατευθείαν στο μυαλό μια δήλωση του αγαπημένου «παιδιού» του Α. Παπανδρέου, του κυρίου Λαλιώτη, που ούτε λίγο ούτε πολύ έλεγε εν έτει 1984: **«τρομοκρατία υπάρχει και ασκείται από τους περιθωριακούς, τους πανκ, τους λούμπεν κ.λ.π. Η τρομοκρατία που ασκούν τροφοδοτεί και επηρεάζει την τρομοκρατία του κράτους και των μηχανισμών του. Κρατική τρομοκρατία υπάρχει... Υπάρχει όμως στο βαθμό που το Κράτος είναι αναγκαίος θεσμός σε κάποιες φάσεις. Γι' αυτό πρέπει να είμαστε ρεαλιστές. Να μην αντιμετωπίζουμε a priori με καχυποψία το κράτος»**. Αυτό ακριβώς έκανε και ο Λ, 25 χρόνια μετά· δεν αντιμετώπιζε το κράτος με καχυποψία Του φάνηκε περιττό να κάνει το οποιοδήποτε πικρόχολο σχόλιο για το «πώς καταντάει ο άνθρωπος». Είπε ένα «γεια» και συνέχισε τη βόλτα του. Δεν μπορεί, όλο και κάποια καινούρια «συγκίνηση» θα είχε να του προσφέρει η μητρόπολη...

Οι «αόρατες» γυναίκες και η ορατή εργασία τους.

Σε 60.000 ανέρχονται οι μετανάστριες που εργάζονται ως εσωτερικές οικιακές βοηθοί στην Ελλάδα και τα τελευταία χρόνια ο γραμματέας μεταναστών της ΓΣΕΕ κ. Γιώργος Αλεβυζάκης έχει χειρισθεί 7.500 υποθέσεις. Όπως δήλωσε στο Παγκόσμιο Φόρουμ της Κοινωνίας των Πολιτών για τη Μετανάστευση και την Ανάπτυξη, «όταν κλείσει η πόρτα του σπιτιού δεν ξέρει ποτέ κανένας τι συμβαίνει από πίσω: σεξουαλική εκμετάλλευση, εργασιακή -αφού οι γυναίκες αυτές δουλεύουν από την ώρα που ξυπνούν μέχρι να κοιμηθούν το βράδυ-, μισθολογική, υποτίμηση της προσωπικότητάς τους»... (Καθημερινή 04/11/09)

¹ Έλα ντε, «Γίνονται αυτά σήμερα, και μάλιστα στη Γερμανία;»: Το περίτερο μεγάλη πολυεθνική εταιρείας διαχείρισης ανθρώπινου δυναμικού σε οικονομική έκθεση ήταν σχεδόν έτοιμο. Οι άνθρωποι του ετοιμάζαν τις τελευταίες λεπτομέρειες όταν μια κυρία από διπλανό περίτερο απευθύνθηκε στους «γείτονες» της για κάποια τεχνική εξυπηρέτηση. Μιας και μπήκε λοιπόν στο περίτερο θεώρησε σκόπιμο να λύσει την απορία της: «εσείς με τι ασχολείσθε;» για να λάβει την απάντηση: «γραφείο ευρέσεως εργασίας». Η απάντηση του εκπροσώπου της πολυεθνικής εταιρείας ήταν φαίνεται αυτό που περίμενε: «Α, μάλιστα είμαστε συνάδελφοι!» είπε η κυρία του τουριστικού γραφείου, γεγονός φυσικά που προκάλεσε μεγάλη έκπληξη στους ανθρώπους της πολυεθνικής εταιρείας, οι οποίοι βεβαίως δεν μπορούν να ερμηνεύσουν πως ένα τουριστικό γραφείο και μια επιχείρηση διαχείρισης ανθρώπινου δυναμικού είναι του ίδιου κλάδου. Όταν λοιπόν την ρώτησαν αυτή απάντησε: «Μα, είναι απλό. Βρίσκουμε εποχικούς εργάτες σε επιχειρήσεις της Γερμανίας, στους οποίους κανονίζουμε τα πάντα. Διαβατήρια, εισιτήρια, τόπο διαμονής και πιάνουν βέβαια δουλειά». Οι άνθρωποι της πολυεθνικής επιχείρησης φυσικά αναρωτήθηκαν: «Γίνονται αυτά σήμερα, και μάλιστα στη Γερμανία;». (Το ΒΗΜΑ, 01/04/2001)

Είναι οι «αόρατες» γυναίκες. Οι γυναίκες ενός κόσμου που γεννάει βία σε όλες τις όψεις της ζωής· από τη μικροκλίμακα (στο επίπεδο της καθημερινής ζωής) έως τους καπιταλιστικούς ανταγωνισμούς και πολέμους. Μετά την πτώση του ανατολικού μπλοκ αλλά και λόγω του πολέμου στην Ανατολή (πόλεμος στον οποίο συμμετέχει και το ελληνικό κράτος), η ξενιτιά για τους χιλιάδες των μεταναστών και των μεταναστριών που έρχονται στην Ελλάδα μοιάζει να είναι μονόδρομος· η μόνη λύση για την επιβίωση.

Το ποσοστό των μεταναστριών που εισέρχονται στη χώρα υπολογίζεται στο 45% του συνόλου του μεταναστευτικού πληθυσμού. Βέβαια, απ' αυτούς τους υπολογισμούς εξαιρούνται όλες εκείνες οι γυναίκες που δεν «καταγράφονται» πουθενά αλλού παρά μόνο σε έναν «σκοτεινό», παράλληλο κόσμο γεμάτο αλληπάλληλους βιασμούς· βιασμούς σωματικούς, ψυχικούς, διανοητικούς έξω από τις «νορμάλ» κοινωνικές σχέσεις και αντιθέσεις. Και πώς άραγε θα μπορούσε να «μετρηθεί» το εμπόριο γυναικών που ως σκοπό έχει την εκμετάλλευσή τους στις ελληνικές σεξουαλικές φυλακές;

Στις γραμμές που ακολουθούν, δεν θα ασχοληθούμε με το ζήτημα της εμπορίας μεταναστριών στα σεξουαλικά κάτεργα. Κι αυτό όχι γιατί είναι «ανάξιο» σημασίας. Το αντίθετο μάλιστα. Σε αυτό όμως το κείμενο, το οποίο χωρίζεται σε δύο μέρη (το δεύτερο μέρος θα παρουσιαστεί στο επόμενο τεύχος), θα περιοριστούμε σε μια προσπάθεια περιγραφής και ερμηνείας των συνθηκών εργασίας των μεταναστριών. Θα αναφερθούμε κυρίως στην ελαστική εργασία που παρατηρείται στον τριτογενή τομέα της οικονομίας και αφορά τα νοικοκυριά και τις εταιρείες προσωπικών και άλλων υπηρεσιών. Θα προσπαθήσουμε να εξηγήσουμε ποιος είναι ο ρόλος των ιδιωτικών γραφείων ευρέσεως εργασίας και (στο δεύτερο μέρος) των εταιρειών που αναλαμβάνουν εργολαβίες και υπεργολαβίες στο δημόσιο. Για να καταλήξουμε στο συμπέρασμα ότι **το ίδιο το ελληνικό κράτος είναι παράνομο και προάγει την παρανομοποίηση της εργασίας**. Γι' αυτό και ο μετανάστης εργάτης γενικά, αλλά και η γυναίκα μετανάστρια ειδικότερα προσφέρουν την εργασία τους αναγκαστικά σε συνθήκες δουλείας. Και όλα αυτά, σε μια περίοδο που το ελληνικό κράτος ισχυρίζεται ότι δεν θέλει «παράνομους» εργάτες εντός της επικράτειάς του· που προχωράει σε αυστηρότερους ελέγχους στα σύνορα και καταφεύγει σε σκληρότερα μέτρα **τάχα για να αντιμετωπιστεί «το πρόβλημα της λαθρομετανάστευσης»**. Η σκληρήνωση όμως των μέτρων καταστολής δεν έχει τα αποτελέσματα που διατείνεται το κράτος πως έχει. Το αντίθετο.

Ορίστε και μια δήλωση από «έγκυρα» χείλη: «η αυστηροποίηση του θεσμικού πλαισίου με μετατροπή του αδικήματος της διακίνησης παρανόμως εισερχόμενων αλλοδαπών από πλημμέλημα σε κακούργημα δεν θα αποθάρρυνε τα μεταναστευτικά ρεύματα. Απλά θα αύξανε το 'κόμιστρο' στην ΕΕ» (Καθημερινή, 14/05/09). Ο εκπρόσωπος του υπουργείου Εμπορικής Ναυτιλίας «έχει τα δίκια του». Αυτό πρέπει να το αναγνωρίσουμε...

Γιατί πολύ απλά το κράτος στην πραγματικότητα δεν θέλει ούτε να κρατήσει τις χιλιάδες των μεταναστών εργατών μακριά από τα σύνορά του ούτε ν' αποτρέψει την όλο και μεγαλύτερη παρανομοποίησή τους. Αυτό που πραγματικά θέλει είναι από την μια να μπορεί να διατηρεί ένα μεγάλο τμήμα της εργατικής τάξης σε συνθήκες σύγχρονης δουλείας και από την άλλη να μπορεί να ελέγχει τις δραστηριότητες του παράνομου κεφαλαίου, ισχυροποιώντας τους δεσμούς του τελευταίου με το ίδιο το κράτος και τους μπάτσους.

Όσο, λοιπόν, αυστηροποιούνται τα μέτρα και ο έλεγχος των συνόρων, τόσο οι κατά κεφαλήν τιμές που χρεώνουν οι δουλέμποροι αυξάνονται. Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια, κάθε σκληρήνωση της «μεταναστευτικής πολιτικής» σημαίνει και αύξηση των κερδών αυτών των κυκλωμάτων διακίνησης και διαχείρισης των μεταναστών εργατών. Επομένως, οι δουλέμποροι πλέον γίνονται όλο και πιο απαραίτητοι για το πέρασμα από τα σύνορα· όλο και πιο απαραίτητοι για την καθημερινή επιβίωση (εξασφάλιση κατοικίας και εύρεση εργασίας) του παρανομοποιημένου εργάτη. Αυτοί διαθέτουν την οργάνωση και τις διασυνδέσεις με το κράτος· με λίγα λόγια, αυτοί έχουν τις υποδομές και την τεχνογνωσία που απαιτούνται. Είναι για παράδειγμα κοινός τόπος πως τέτοια κυκλώματα έχουν άκρες με πληθώρα γραφείων «ευρέσεως εργασίας» και «γραφείων ταξιδίων»¹, ώστε να βρίσκουν άμεσα δουλειά στους παρανομοποιημένους εργάτες. Οι τελευταίοι, ας μην ξεχνάμε, έχουν να ξεπληρώσουν και «το χρέος τους»...

1. Γυναίκα και μετανάστρια· ένας διπλός ρόλος, μια διπλή σκλαβιά

Πόπη: Το ότι είσαι γυναίκα μετανάστρια πώς λειτούργησε και πώς το αξιολογείς;

Μάνια: Το ότι ήμουνα γυναίκα βοήθησε στο να βρω πιο εύκολα δουλειά ώστε να μην μένω χωρίς δουλειά. Αλλά, ξέρω από άλλες συμπατριώτισσές μου πόσο υπέφεραν από εργοδότες ή εργοδότες. Δηλαδή πολλές φορές δέχθηκαν σεξουαλική παρενόχληση και αναγκάστηκαν να φύγουν από τα σπίτια που δούλευαν. Ή να τους κρατάνε τα διαβατήρια και να μην μπορούν ούτε έξω να βγουν. Να μην τους δίνουν ποτέ δώρο Χριστουγέννων ή άδεια καλοκαιρινή για να πάνε να δουν τις οικογένειές τους. Η φίλη μου η Καίτη είχε 9 χρόνια να πάει στην πατρίδα της. Είναι πολύ σκληρό. Εσείς οι Έλληνες θα έπρεπε να μας καταλαβαίνετε γιατί και εσείς κάποτε υπήρξατε μετανάστες. Πολλές φορές ούτε να φάνε δεν τους δίνουν και δεν ήμασταν έτσι μαθημένες. (δημοσιευμένη συνέντευξη 22/05/09)

Οι γυναίκες μετανάστριες μοιάζει να παρουσιάζουν ένα «διπλό μειονέκτημα» ως γυναίκες και ως μετανάστριες. Ως γυναίκες γιατί, ακόμη και σήμερα, είναι «λογικό» να ταυτίζονται με το σπίτι και την οικογένεια και η ταύτιση αυτή να αντιμετωπίζεται ως «φυσική». Γεγονός που έχει ως αποτέλεσμα, οι εργασίες που κάνουν να θεωρούνται «γυναικείες»· συνέχεια των «φυσικών» τους ιδιοτήτων και άρα υποτιμημένες και «ανειδίκευτες». Το δίχως άλλο, γι' αυτό είναι επίσης ταυτισμένες και με την πιο ωμή σεξουαλική βία (σωματική ή ψυχολογική). Ως μετανάστριες γιατί αν η εργασία μιας γυναίκας μπορεί να είναι μια φορά «αόρατη» (κι όμως τόσο ορατή...), της γυναίκας μετανάστριας είναι δυο φορές «αόρατη». Είναι η εύκολη λεία, βορά για κάθε είδους αρπακτικό· για όλους τους μικρούς και μεγάλους απατεώνες, τους μπάτσους, τους νταβάδες και τους δουλεμπόρους.

Επιπλέον, η συγκέντρωσή τους σε συγκεκριμένα επαγγέλματα είναι τόσο μεγάλη σε σύγκριση με τον ντόπιο γυναικείο πληθυσμό ώστε δεν θα ήταν υπερβολή αν ισχυριζόμασταν ότι κάποιες εργασίες θα μπορούσαν πλέον να χαρακτηριστούν «**γυναικείες μεταναστευτικές δουλειές**». Κι αυτές δεν είναι άλλες από δουλειές του ευρύτερου τομέα παροχής υπηρεσιών που χαρακτηρίζονται ως ιδιαίτερα «επισφαλής» είναι δηλαδή όλες εκείνες οι προσωρινές, ελαστικές και στις περισσότερες των περιπτώσεων ανασφάλιστες σκατοδουλειές· οι πληρωμένες με ψίχουλα. Συγκεκριμένα, οι μετανάστριες δουλεύουν κυρίως ως οικιακοί βοηθοί, καθαρίστριες, αποκλειστικές νοσοκόμες, ως οικόσιτο υπηρετικό προσωπικό σε ξενοδοχεία, εστιατόρια και στις μεταποιητικές βιομηχανίες. Όσες λοιπόν καταφέρνουν να μην μπλέξουν στα πλοκάμια της βιομηχανίας του σεξ, που γνώρισε τεράστια άνθιση από το '90 και μετά, απασχολούνται σε σχεδόν αποκλειστικά υπηρετικές θέσεις. Αυτός ακριβώς ο υποβιβασμός των μεταναστριών επέτρεψε σε ένα μεγάλο αριθμό Ελληνίδων, όχι μόνο από μεγαλοαστικά ή μεσοαστικά όπως στο παρελθόν¹ στρώματα αλλά πλέον και από μικροαστικά, να καταφύγουν, συχνά για πρώτη φορά, στην έμμισθη οικιακή εργασία. Έτσι, η μετανάστρια ως οικιακή βοηθός, εσώκλειστη κατά βάση, συνεισφέρει στη βελτίωση της οικονομίας του σπιτιού αποδεσμεύοντας χρόνο και κόπο από τις δουλειές του νοικοκυριού για λογαριασμό του ντόπιου γυναικείου πληθυσμού. Χρησιμοποιείται σαν **μέσο «απελευθέρωσης» των μέχρι τώρα έγκλειστων νοικοκυρών**, ώστε να βγουν στην αγορά εργασίας και να φέρουν ένα δεύτερο μισθό στο σπίτι².

¹ Μαζί με τις πσιβίνες, οι Φιλιππινέζες αποτέλεσαν σύμβολο του πλούτου και της λογικής μιας ορισμένης τάξης.

Την περίοδο μετά το '70, επί χούντας δηλαδή, το ελληνικό κράτος έκανε διακρατικές συμφωνίες με ασιατικά ή αφρικανικά κράτη. Οι μισθοί που αναλάμβαναν να πληρώνουν τα ελληνικά αφενικά βάσει αυτών των διμερών κρατικών συμβάσεων, ήταν ανάλογοι των μισθών στην χώρα προέλευσης των εργατιών.

² Όπως χαρακτηριστικά αναφέρεται στη μελέτη «Κόσμος της οικιακής εργασίας, φύλο, μετανάστευση και πολιτισμικοί μετασχηματισμοί στην Αθήνα του πρώιμου 21^{ου} αιώνα», Εκδόσεις Αλεξάνδρεια, 2009, «η «εκπαίδευση στα του οίκου» των αλβανίδων μεταναστριών (από τις αρχές της δεκαετίας του '90) από τις Ελληνίδες εργοδότες υπήρξε μια «εκπολιτισμική διαδικασία». Τις κάνανε «ανθρώπους», δηλαδή...

ΚΛΑΔΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΡΙΩΝ

Ιδιωτικά νοικοκυριά	41%
Κλάδοι υγείας-κοινωνικής μέριμνας και άλλων δραστηριοτήτων παροχής υπηρεσιών	7,5%
Ξενοδοχεία, εστιατόρια	16%
Χονδρικό και λιανικό εμπόριο	10%
Μεταποιητικές βιομηχανίες	8%
*Στοιχεία ΕΣΥΕ, έτος 2005	

Συνολικά, δηλαδή, σχεδόν οι μισές μετανάστριες εργάτριες (48,5%) δουλεύουν ως οικιακοί βοηθοί, καθαρίστριες, αποκλειστικές νοσοκόμες, ως οικόσιτο υπηρετικό προσωπικό και σε άλλες σχετικές με την παροχή τέτοιου είδους υπηρεσιών, εργασίες.

2. Γραφεία ευρέσεως εργασίας ή αλλιώς «Εδώ έχουμε ένα σωρό γυναίκες».

Πάμε στο γραφείο... Το σενάριο είναι απλό. Είμαστε δύο αδερφές, η γιαγιά μας είναι κατάκοιτη στο κρεβάτι και χρειάζεται μια κοπέλα για να την φροντίζει. **Το γραφείο το έχει ένας πρώην μπάτσος.** Χτυπάμε την πόρτα... **η πόρτα ανοίγει... ένα σφίξιμο...** καμιά εικοσαριά κοπέλες είναι μέσα, στο διπλανό δωμάτιο. Δύο σκατόφατσες στην είσοδο. Ο ένας δεν μιλάει πολύ καλά ελληνικά· μας ρωτάει τι θέλουμε και μας οδηγεί σ' ένα άλλο δωμάτιο. Εκεί έχει ένα γραφείο, καθόμαστε... μια γυναίκα περίπου στα 40 με σπαστά ελληνικά μας δίνει τις πρώτες πληροφορίες μέχρι να έρθει ο πρώην μπάτσος. Θα ακούσουμε στη συνέχεια διάφορα εμετικά περί «εξάμηνης εγγύησης και δυνατότητας αντικατάστασης», θα αναρωτηθούμε προς στιγμή αν ο μπατσοδιακινητής αναφέρεται σε γυναίκες ή καφετιέρες και θα «σιτώσουμε» ακούγοντας ότι «οι περισσότερες δεν θέλουν ασφάλεια»...

Μπάτσος: Και πώς βρήκατε το γραφείο μας;

Εμείς: Από το ίντερνετ.

Μπάτσος: Να προσέχετε γιατί εκεί μπορείτε να βρείτε πολλά παράνομα γραφεία. Εμείς είμαστε νόμιμοι. Δηλαδή, είμαστε ιδιωτικό γραφείο και έχουμε και άδεια από το υπουργείο. Ας έρθουμε, όμως, στο θέμα μας. Εμείς εδώ **έχουμε ό,τι γυναίκα θέλετε.** Έχουμε γυναίκες από την Πολωνία, τη Βουλγαρία, τη Ρουμανία, έχουμε και μαουρούλες. Με την Αλβανία δεν συνεργαζόμαστε, όχι γιατί έχουμε κάτι με τις Αλβανίδες· απλά δεν έχουμε επαφές. Αμα θέλετε, μπορείτε να διαλέξετε και τώρα όποια κοπέλα σας αρέσει.

Εμείς: Και πόσο είναι ο μισθός της κοπέλας;

Μπάτσος: Καταρχήν θα πρέπει να ξέρετε ότι εμείς νοικιάζουμε **κοπέλες με εξάμηνη εγγύηση.** Μπορεί δηλαδή να μην αρέσει στη γιαγιά, για παράδειγμα, οπότε μπορούμε να σας την αντικαταστήσουμε. Αφού μας δώσετε πρώτα 250 ευρώ συν το ΦΠΑ, δηλαδή 300 ευρώ σύνολο, μπορούμε να σας τη φέρουμε σήμερα κιόλας. Ο μισθός, γι' αυτές που δεν ξέρουν ελληνικά είναι 400 ευρώ τον μήνα, γι' αυτές που ξέρουν λίγα είναι 500 ευρώ για 24 ώρες το εικοσιτετράωρο. Δεν σας συμφέρει να έρχεται για λίγες ώρες, βγαίνει μία η άλλη. Φαντάζομαι θα έχετε κάποιον να την κοιμήσετε και να τής δίνετε ένα πιάτο φαΐ. Αυτές που ξέρουν ελληνικά παίρνουν 600 ευρώ και 700 ευρώ αυτές που έχουν και πτυχίο νοσηλευτικής. Νομίζω ότι η τελευταία περίπτωση για σας είναι ό,τι πρέπει. Η γυναίκα θα είναι περίπου 50 χρονών. Τι λέτε;

Εμείς: Κοιτάζτε, θέλουμε πρώτα να το σκεφτούμε... θα θέλαμε όμως να ρωτήσουμε και κάτι άλλο. Θα πληρώνουμε και την ασφάλιση της κοπέλας ή φροντίζετε εσείς γι' αυτό;

Μπάτσος: **Α! Μα οι περισσότερες δεν θέλουν ασφάλεια.** Και όσες θέλουν είναι ανασφάλιστες. Δεν χρειάζεται ν' ανησυχείτε γι' αυτό. Και μην ξεχνάτε αυτό που σας είπα στην αρχή· να προσέχετε τα παράνομα γραφεία!

ΙΔΙΩΤ ΓΡΑΦΕΙΟ ΣΥΜΒ. ΕΡΓΑΣΙΑΣ
ΣΥΜΠΡΟΤΗΝΕ ΚΙΝΗΤΟΣ

- ΔΙΚΤΥΑΚΤΟ ΒΟΗΘΟΣ
- ΜΗΠΡΟΤΗΠΙ ΣΤΙΠ
- ΦΡΟΝΤΙΔΑ ΗΛΙΚΟΚΟΜΩΝ
- ΑΤΟΜΩΝ ΜΕ ΕΙΔΙΚΕΣ ΑΝΑΓΚΕΣ
- ΝΟΣΗΛΕΥΤΕΣ ΝΟΣΗΛΕΠΤΗΕΣ
- ΠΡΩΤΟΝ ΣΠΟΝΔΟΚΕΙΣΗ

ΣΑΛΑΚΟΚΟΝΑΤΑ Π 9 10^ο ΣΤΡ-ΑΘΗΝΑ 108 ΤΤ
ΤΗΛ: 2103837005, FAX: 2103817777
www.abies.gr

Ο κύριος "δεν θέλουν ασφάλιση" αυτοπροσώπος.

¹ Βέβαια αυτά τα γραφεία δεν περιορίζονται μόνο στην εξυπηρέτηση των ελληνικών νοικοκυριών, αλλά οι δραστηριότητές τους επεκτείνονται και σε άλλους τομείς παροχής υπηρεσιών, αφού από το 2001 και μετά έχουν όλο το ελεύθερο να συνάπτουν συμφωνίες και με το δημόσιο. Εις βάρος, εννοείται, των εργαζομένων οι οποίοι με αυτό το καθεστώς από άλλον προσλαμβάνονται και για άλλον δουλεύουν. Χάος (ή μήπως όχι...), αλλά γι' αυτό θα μιλήσουμε στο επόμενο τεύχος, όταν θα εξετάσουμε πώς λειτουργούν οι εργολαβίες και υπερεργολαβίες στο δημόσιο.

Προφανώς, το γραφείο που επισκεφτήκαμε, όπως και τόσα άλλα που ξεφύτρωσαν κατά εκατοντάδες (παράνομα και μη) και ως δια μαγείας (;) μετά την πτώση του ανατολικού μπλοκ, είναι στα χαρτιά ένα καθ' όλα νόμιμο γραφείο με παράνομες, όμως, δραστηριότητες και μάλιστα με την άδεια ή καλύτερα με τις ευλογίες του ίδιου του κράτους. Το μόνο χαρακτηριστικό που μοιάζει να το διαφοροποιεί από τα παράνομα γραφεία είναι ότι οι μετανάστριες που «νοικιάζει» προέρχονται από κράτη-μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, γι' αυτό και δεν υπάρχουν δίκτυα με την Αλβανία.

Αυτές, λοιπόν, οι εγκληματικές εταιρείες ενοικίασης εργαζομένων, οι οποίες τελικά νομιμοποιήθηκαν το 2001, τροφοδοτούν τα ελληνικά νοικοκυριά με οικιακές εργάτριες και όχι μόνο¹. Εργάτριες που δουλεύουν με τους χειρότερους όρους, μαθαίνοντας να ζούνε απομονωμένες στην κουζίνα για να μαγειρεύουν, να τρίβουν πατώματα, να φροντίζουν παιδιά και ηλικιωμένους. Εργάτριες που αναγκάζονται να δουλεύουν μέσα σε συνθήκες δουλείας, με εξευτελιστικούς μισθούς, χωρίς άδειες, ένσημα, αργίες, δικαιώματα, προσωπική ζωή και χρόνο.

Εν ολίγοις, οι οικιακές εργάτριες ζούν αναγκαστικά μέσα σε **καθεστώς ανυπαρξίας** με την κοινωνικότητά τους να είναι από ελάχιστη έως μηδαμινή. Κι όσο για το ενδεχόμενο να διεκδικήσουν τα αυτονόητα, κάτι τέτοιο φαντάζει (αρχικά) από αστείο έως αδύνατο². Γι' αυτή τη συνθήκη, της πιο στυγνής εκμετάλλευσης των μεταναστριών ευθύνεται, και συμπεριφέρεται αναλόγως, ο «άνθρωπος της διπλανής πόρτας». Σε τελική ανάλυση, αυτού του είδους η «παράνομη» εργασία (που πιθανώς κάποιος καλοπροαίρετος να θεωρούσε αδιανόητη) χαίρει μεγάλης εκτίμησης τόσο από ευρύτερα κομμάτια της ελληνικής κοινωνίας (αφού κάνουμε τη δουλειά μας, βρε αδελφέ...), όσο και από το ίδιο το κράτος. Πρόκειται, άλλωστε, για κομβικής σημασίας υπηρεσίες που διασφαλίζουν την κοινωνική αναπαραγωγή και άρα τη διατήρηση της καπιταλιστικής κανονικότητας (τι θα γινόταν άραγε αν όλες αυτές οι νοσοκόμες, νταντάδες, καθαρίστριες, κ.ά, κατέβαιναν σε απεργία έστω και για μια ημέρα; Πώς θα απορροφούσε τότε η «υπέροχη» ελληνική οικογένεια τους κραδασμούς από τη μετωπική σύγκρουση με τις αγγαρείες της καθημερινότητας;).

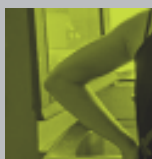
Η βία και οι μέθοδοι του παράνομου κεφαλαίου μοιάζει να έχουν υιοθετηθεί ως κοινωνικά αποδεκτό αξιακό σύστημα. Και ένα φάντασμα πλανιέται πάνω από τα κεφάλια μας: αυτό της απόλυτης συνενοχής στα εγκληματικά σχέδια του ελληνικού κράτους και των ντόπιων αφεντικών. Μέχρι τότε, όμως;

² Αν τα έχεις ζήσει στο πεισί σου, συνήθως τα λες και καλύτερα:

1. **«Δουλεύουμε στα σπίτια και δεν μπορούν να καταλάβουν ότι αυτή είναι η δουλειά μας. Θέλουν να καθόμαστε περισσότερο αλλά δεν δίνουν παραπάνω λεφτά. Και σου λένε, κάνε αυτό, κάνε το άλλο, δεν έχεις τελειώσει ακόμα, έχεις μισή ώρα ακόμα. Και μαλώνω, αλλά ξέρεις, δεν είναι ωραίο να μαλώνεις, όλη την ώρα», αναφέρεται στη μελέτη για την οικιακή εργασία, ό.π.**

2. **«Οι περισσότερες φοβούνται να μιλήσουν και αυτό κάνει τις συνθήκες εργασίας πολύ δύσκολες. Κάθε Ουκρανή κρύβει και μια προσωπική τραγωδία. Προτού κατασταλάξουν σε μια δουλειά όπου δεν θα καταπιέζονται ή δεν θα παρενοχλούνται σεξουαλικά, αλλάζουν μισή ντουζίνα δουλειές. Οι περισσότερες που δουλεύουν χωρίς χαρτιά, με μισούς μισθούς, σε σπίτια να φροντίζουν οικογένειες ή ηλικιωμένα άτομα, σε μαγαζιά να καθαρίζουν ή και στη νύχτα με τα διάφορα παρακλάδια της, είναι άτομα συνήθως υψηλού επιπέδου που ξαφνικά **βρέθηκαν στον πάτο μιας καινούριας και άγνωστης κοινωνίας**». (Γκαλίνα Κάκου, πρόεδρος της ελληνοουκρανικής κοινότητας της Αθήνας).**

3. **«Στην πόλη μου, στα σύνορα Ουκρανίας και Πολωνίας έχει μείνει μόνο η μαφία. Εγώ έφυγα το 1994, αλλά πριν δουλέψα και στην Πολωνία, έμαθα να ζω στη ξενιτιά. Στην Ελλάδα έξι χρόνια έμεινα με μια καλή οικογένεια, χωρίς ρεπό και ιδιαιτέρες απολαύσεις, αλλά ήταν καλοί άνθρωποι και δεν έχω παράπονα. Εγώ ήμουν από τις τυχερές, άλλες ξέπεσαν στην πορνεία και στη νύχτα.», λέει η 36χρονη Νάντια από το Κλουζ της Ρουμανίας.**

Μιλώντας για το έγκλημα (χωρίς καν να χρειαστεί να μιλήσεις γι' αυτό)

Η απαγόρευση μιας αγοράς δεν σημαίνει και την καταστροφή της. Η απαγόρευση μιας αγοράς σημαίνει το να τίθεται μια απαγορευμένη αλλά δυναμικά αναπτυσσόμενη αγορά υπό τον πλήρη έλεγχο των επιχειρήσεων του οργανωμένου εγκλήματος. Επίσης, η απαγόρευση μιας αγοράς σημαίνει την ενίσχυση του κόσμου του εγκλήματος με εκατοντάδες δισεκατομμύρια δολάρια. (σελ 260)

Η εμπορία εργατικών χεριών είναι τεράστια και επειδή είναι εντελώς παράνομη, με αυτήν μπορούν να ασχληθούν μόνο οι μαφιόζοι επιχειρηματίες. Για να καλύψουν τη ζήτηση, οι εργοδότες πλησιάζουν τους «αρχιμαφιόζους» στην περιοχή τους ζητώντας να τους παράσχουν φθηνά εργατικά χέρια. Έτσι, οι παράνομοι εργάτες υποχρεώνονται να μαζεύουν στρεΐδια στον κόλπο Μοκράμ της Αγγλίας για 1,60 δολάρια την ώρα, ή να σφάζουν αγελάδες στην Πενσυλβάνια σε βιομηχανική βάση για 2,50 δολάρια την ώρα, ή να μαζεύουν ελιές στην Ιταλία, την Ελλάδα και την Ισπανία. (σελ 185)

Οι ρωσικές ομάδες προστασίας τη δεκαετία του '90 είχαν διαφορές σε σχέση με τις κλασικές οικογένειες των μαφιόζων την νότια Ιταλίας ή της Νέας Υόρκης και του Σικάγο. Ήταν απαραίτητες για την μετάβαση από το σοσιαλισμό στον καπιταλισμό. Παρά τους φόνους και τις ένοπλες συμπλοκές, οι Ρώσοι γκάνγκστερ διασφάλιζαν στην πραγματικότητα έναν βαθμό σταθερότητας κατά τη διάρκεια της οικονομικής μετάβασης... και αυτό το πλαίσιο ακριβώς πρέπει να το λάβουν υπόψη τους οι Ρώσοι και ο έξω κόσμος προκειμένου να κατανοήσουν το φαινόμενο του οργανωμένου εγκλήματος: αναδύθηκε μέσα από τη хаοτική κατάσταση και ήταν ιδιαίτερα βίαια, αλλά κατά βάση ίδια η δημιουργία του ήταν μια εύλογη αντίδραση απέναντι σε ένα ιδιαίτερα ασυνήθιστο οικονομικό και κοινωνικό περιβάλλον... (σελ 75)

Το βιβλίο «McMafia έγκλημα χωρίς σύνορα» του Misha Glenny κυκλοφόρησε το 2008 και ως θέμα έχει την παρουσίαση του οργανωμένου εγκλήματος, όπως διαμορφώθηκε τις 3 τελευταίες δεκαετίες και ειδικά μετά την πτώση των σοσιαλιστικών χωρών και την απελευθέρωση της αγοράς. Κεντρική θέση του βιβλίου είναι πως από το '90 και μετά στο οργανωμένο έγκλημα έγιναν τέτοιες αλλαγές, τόσο όσον αφορά την ποιότητα και την ποσότητα όσο και την έκταση, που πλέον δεν μπορούμε να το κατανοήσουμε χρησιμοποιώντας τα θεωρητικά εργαλεία του παρελθόντος.

Με την πτώση των «σοσιαλιστικών» καθεστώτων, στο εσωτερικό των χωρών επικράτησε ολοκληρωτικό χάος. Τα γεγονότα τα τροφοδότησαν 3 πηγές: 1) υπήρχε ένας γιγαντιαίος κρατικός μηχανισμός, (μπάτσοι, ασφαλίτες, πράκτορες) που ενώ για χρόνια ειδικευόταν σε παρακολουθήσεις, κρυφή βία και (κρατικά υποστηριγμένο) λαθρεμπόριο, απολαμβάνοντας ταυτόχρονα ασυλία και υποστήριξη, βρέθηκε από τη μια στιγμή στην άλλη με μισθοί που έκρινε πως δεν του αναλογούσαν, 2) υπήρχε η ανάδυση μιας τάξης καπιταλιστών που σε συνεργασία με τους πρώην γραφειοκράτες συσσώρευαν απίστευτο κεφάλαιο εν ριπή οφθαλμού και ουσιαστικά από το μηδέν, ξεπουλώντας τον πλούτο του «σοσιαλιστικού» κρατικού μηχανισμού προς όφελός τους. Μία τάξη καπιταλιστών που με δυσκολία θα τους χαρακτήριζε κανείς «επιχειρηματίες», μιας και αυτό που στην ουσία έκαναν ήταν να κλέβουν χρήματα με κάθε νόμιμο ή μη τρόπο. Πιο καλά περιγράφονται ως «οι κουστουμάτοι του οργανωμένου εγκλήματος», 3) και τέλος υπήρχε ένα πλήθος ανθρώπων πληβειακής καταγωγής που μην αντέχοντας άλλο την κατάσταση στην οποία ζούσε συγκρότησε συμμορίες έτοιμες να κάνουν τα πάντα ώστε να επιβιώσουν.

Έτσι, ο μπάτσοι και ο πράκτορας (πρώην ή νυν δεν έχει καμία σημασία...) έβαζε τις διασυνδέσεις του και το «know how» της όλης δουλειάς, οι συμμορίες έβαζαν τα μπράτσα και τη βία, οι καπιταλιστές έβαζαν τη χρήμα και οργάνωναν την όλη υπόθεση, ενώ οι πρώην γραφειοκράτες και νυν δημοκράτες ενέκριναν και συντόνιζαν (ώστε να τους μείνει και κάτι ως σύνταξη, για τις «υπηρεσίες» τους προς το προλεταριάτο, προφανώς). Σύντομα, ο μηχανισμός έγινε πανίσχυρος και οι μαφίες των χωρών ήλεγχαν την εγχώρια παραγωγή και τον νόμο, ενώ βρίσκονταν ένα βήμα πριν την διεθνοποίηση.

Την ευκολία αυτή τους την παρείχαν οι δρόμοι του λαθρεμπορίου. Το λαθρεμπόριο είναι από τη φύση του διεθνές και οδήγησε τέτοιες ομάδες, που όμοιές τους υπήρχαν σε όλες τις χώρες, να έρθουν σε επαφή, να συνεργαστούν, να συγχωνευτούν, να χαράξουν διεθνή πολιτική, αλλά και να συγκροτούν σε ένα διεθνές πια επίπεδο. **Οι φορολογικοί παράδεισοι της Δύσης προσέφεραν με χαρά τα πλυντήριά τους σε τέτοιες οργανώσεις**, τη στιγμή που δυτικοί απολάμβαναν την κόκα που διακινούνταν, βιάζαν τις γυναίκες που τους έστελναν και εκμεταλλεύονταν τους εργάτες που έφεραν τέτοιες οργανώσεις.

Βρισκόμασταν μπροστά σε ένα νέο είδος οργάνωσης των εγκληματικών συμμοριών (υποστηρίζει ο συγγραφέας του βιβλίου), πολύ διαφορετικού από ό,τι ξέραμε μέχρι εκείνη τη στιγμή. Οι οργανώσεις αυτές ήταν συγκριτικά γιγάντιες, είχαν υπό τον πλήρη έλεγχό τους ακόμα και ολόκληρους κρατικούς μηχανισμούς, δεν περιορίζονταν ούτε τοπικά ούτε εθνικά, διοικούσαν από ανθρώπους με λογική μάντζερ (προώθηση προϊόντων, διακίνηση, λογιστική, αναζήτηση κενών της αγοράς, κλπ). Κατά συνέπεια, δύσκολα διέκρινε κανείς τέτοιες οργανώσεις από τις νόμιμες επιχειρήσεις, με δεδομένο μάλιστα πως πολλές είχαν και νόμιμα σκέλη. Φυσικά, στην κατώτατη κλίμακά τους απασχολούσαν ευρύτερες μάζες ανθρώπων που για να επιβιώσουν έκαναν πραγματικά **μεροκάματα για το εγκληματικό κεφάλαιο**, χωρίς ωστόσο να μπορούμε να χαρακτηρίσουμε όλους αυτούς τους εξαθλιωμένους «μαφιόζους». Η διαπλοκή και το ρίζωμα παρόμοιων οργανώσεων στην κοινωνία ήταν τέτοια που άγγιζαν ουσιαστικά ολόκληρες κοινωνίες, χωρίς καν να το γνωρίζουν αρκετοί.

Έτσι, το βιβλίο μας «ενημερώνει» για τη μετατροπή της μυστικής αστυνομίας της Βουλγαρίας σε κύκλωμα λαθρεμπορίου, για την κατάρρευση της Ρωσίας και τη μετέπειτα άνοδο των ολιγαρχών και την κατάληψη της εξουσίας από αυτούς, για τη μετατροπή των φασιστικών οργανώσεων της Γιουγκοσλαβίας, της Σερβίας και της Κροατίας σε μαφιόζικους μηχανισμούς που τροφοδοτούνται από τον πόλεμο και το εμπόριο στη χώρα τους, για τη διακίνηση καταναγκαστικά εκπορευόμενων γυναικών και μεταναστών εργατών στο Ισραήλ, την Ευρώπη και τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, διαγιγνώσκοντας το παραπάνω σχήμα σε όλες τις περιπτώσεις.

«Καλοπροαίρετες» ερωτήσεις

Σε μια πρώτη ανάγνωση, το σχήμα του Glenny μοιάζει σωστό. Είναι όμως; Ο συγγραφέας έχει δίκιο· κάπου στα μέσα τις δεκαετίας του '80 το οργανωμένο έγκλημα έκανε όντως στροφή προς κάτι νέο. Είναι όμως οι λόγοι που αναφέρει σωστοί; Γιατί άραγε κάποιος που έκανε το γύρο του κόσμου προσφέροντας (πράγματι) ανατριχιαστικές λεπτομέρειες, δεν βρήκε να πει τίποτα για την Αγγλία, όπου εργαζόταν ως δημοσιογράφος; Εκεί είναι όλα εντάξει; Στην Αμερική; Στη Γαλία; Στη Γερμανία; Στη Δύση στο σύνολό της;

Και αυτό είναι το σημείο μέχρι το οποίο, είτε από ευγένεια είτε από αγνή πίστη στα ιδεώδη των αστών (ναι, καλά...) είτε από φόβο είτε γιατί ρε αδερφέ δεν πληρώνεται για κάτι περισσότερο, μπορεί να φτάσει ένας δημοσιογράφος μιας εφημερίδας σαν τον *Observer*. Το Μαυροβούνιο ή η Υπερδνειστερία είναι κράτη/μαφίες, λοιπόν. Το να υπονοήσεις, παρόλ' αυτά, πως κάτι τέτοιο συμβαίνει επίσης και σε ορισμένα ανεπτυγμένα δυτικά κράτη συνιστά τουλάχιστον σκάνδαλο. **Το να πεις πως συμβαίνει και σε όλα, αυτό είναι ρήξη με την ομερτιά.** Επειδή το να λες πως το κράτος, ο μηχανισμός που, μεταξύ άλλων, ορίζει τη νομιμότητα και το έγκλημα εγκληματεί και το ίδιο, δεν βγάζει νόημα στην καπιταλιστική λογική. Για τον Glenny, το (ανεπτυγμένο δυτικό) κράτος ορίζει και εγγυάται τη νομιμότητα και δεν μπορεί να μετατραπεί το ίδιο σε εγκληματία και οργανωτή της «παρνομίας».

Συχνά όμως κι ο ίδιος σταματάει σε ερωτήσεις που δεν μπορεί να απαντήσει, χρησιμοποιώντας το σχήμα του. Ορίστε ένα παράδειγμα: «Και ύστερα και όχι για τελευταία φορά η δύση έκανε κάτι εντελώς ανόητο. Στις 30 Μαΐου του 1992 το συμβούλιο ασφαλείας του ΟΗΕ πέρασε το ψήφισμα 754, το οποίο επέβαλε οικονομικές κυρώσεις στη Σερβία και το Μαυροβούνιο. Τα Βαλκάνια, ταλαιπωρημένα από τον πόλεμο, εξαθλιωμένα, τραυματισμένα, ήταν έτοιμα να μετατραπούν σε μηχανή λαθρεμπορίου». Ήταν ανόητος, λοιπόν, ο ΟΗΕ και μετέτρεψε τα Βαλκάνια σε μηχανή λαθρεμπορίου; Κλπ κλπ κλπ

Ο λόγος που ο Glenny δεν μπορεί να απαντήσει σε αυτές τις ερωτήσεις είναι γιατί απλώς δεν είναι δουλειά του ή δεν θέλει να παραδεχτεί πως τα κράτη μπορούν να μετατρέπονται από κυνηγούς του εγκλήματος σε οργανωτές του. Εμείς, βέβαια, δεν τρώμε τέτοια σκαλώματα. Πράγματι, κάπου εκεί στη δεκαετία του '80 συνέβη μια αλλαγή στο έγκλημα.

Η Ελλάδα αποελεύθεσε ιδεώδη προορισμό - οι Έλληνες αντιμετώπιζαν με συμπάθεια τους Σέρβους και το βόρειο λιμάνι της χώρας στη Θεσσαλονίκη είχε εξελιχθεί σε ένα από τα σημαντικότερα εφαλτήρια για την αναπτυσσόμενη επιχείρηση παραβίασης των κυρώσεων. «Οι ελληνικές αρχές έκαναν ό,τι μπορούσαν για να διευκολύνουν την παραβίαση του εμπάργκο» παραδέχτηκε αργότερα ο Βάνια (σ.τ.σ Μποκάν)... Ο Μποκάν εξασφάλισε την υπηκοότητα σε χρόνο ρεκόρ χρησιμοποιώντας τις διασυνδέσεις του με την ελληνική υπηρεσία πληροφοριών, και πολύ σύντομα έγινε αστέρι της κοσμικής ζωής της Αθήνας, η οποία μετά την πτώση του κομμουνισμού είχε μετατραπεί σε κοσμοπολίτικη σκηνή. (σελ 46)

Σχετικοποίηση της νομιμότητας

Αν μπορούσαμε να πάμε πίσω στη δεκαετία του '50, θα βρίσκαμε έναν κόσμο πραγματικά διαφορετικό όσον αφορά το οργανωμένο έγκλημα. Πράγματι, και τότε υπήρχαν μαφίες· πράγματι, και τότε υπήρχε έγκλημα. Υπήρχε, όμως, μία σημαντική διαφορά: το να ανήκεις σε κάποια παρόμοια οργάνωση σε έβαζε στην κατηγορία του περιθωρίου. Η κοινωνία δεν συμμεριζόταν τους σκοπούς σου και το κράτος σε κυνήγαγε (εξαιρέσεις πάντα υπήρχαν, αλλά εδώ μιλάμε για το ποιος ήταν ο κανόνας). Αυτές ήταν **οι εποχές σταθερότητας, της φορντικής ρύθμισης, του κοινωνικού κράτους και του μαζικού εργάτη.** Τότε που το νόμιμο ήταν νόμιμο σχεδόν για όλους, ενώ το παράνομο ήταν παράνομο σχεδόν για όλους.

Κάπου εκεί εμφανίστηκαν νέα υποκείμενα που συνέχισαν να κινούνται στο δρόμο των ταξικών αγώνων. Αναφερόμαστε στα κινήματα των δεκαετιών '60-'70· το μείγμα αυτό των πολυποικίλων αγώνων όπου πρωταγωνιστούσαν ο εργάτης-μάζα, οι γυναίκες, ο τρίτος κόσμος, οι μαύροι και οι μετανάστες, οι φυλές, οι νεολαίοι, οι φοιτητές, η αντικουλτούρα. **Δεν επρόκειτο για ένα ενιαίο κίνημα, περιλάμβανε όμως μια ταυτόχρονη επίθεση σε όλες τις πλευρές του καπιταλισμού.** Τα κινήματα αυτά έθεσαν ένα κορυφαίο ζήτημα νομιμότητας. Τα άτομα που βρίσκονταν στις γραμμές τους συγκρούονταν με το κράτος, οργανώνονταν με μη επίσημους τρόπους, έκαναν σαμποτάζ στη γραμμή παραγωγής, εκμεταλλεύονταν «καταχρηστικά» τα επιδόματα του Κοινωνικού Κράτους, έκαναν καταλήψεις, έπαιρναν ναρκωτικά, έκαναν εκτρώσεις, δεν σέβονταν τα ήθη, έκαναν ανεπίσημες απεργίες κλπ. Και όλα αυτά σε τέτοια έκταση που άγγιζαν και την τελευταία οικογένεια και το σύνολο σχεδόν του κόσμου. Το μονοπώλιο του κράτους στο να ορίζει τι είναι νομιμότητα είχε, συνεπώς, κλονιστεί. Πλέον, **η νομιμότητα επιβαλλόταν από την έκταση και την κοινωνικότητα των κινήματων (κινήματων που ήταν και συλλογικά και μαζικά) σε όλους τους τομείς της ζωής.**

Φυσικά, τα αφεντικά αντεπιτέθηκαν· τα κινήματα υποχώρησαν· η ομαλότητα αποκαταστάθηκε· ο παλιός κόσμος είχε σωθεί. Αλλά ήταν ένας νέος παλιός κόσμος και η ιστορία δεν γυρίζει προς τα πίσω.

Η μαζικότητα και η συλλογικότητα των κινήματων εξαφανίστηκε, η σχετικοποίηση όμως της ηθικής της νομιμότητας παρέμεινε. Η νέα σχετικοποιημένη νομιμότητα, ωστόσο, δεν οριζόταν από τις κινηματικές συλλογικότητες, αλλά από το κάθε άτομο χωριστά. Νόμιμο πια ήταν ό,τι μπορούσες να κάνεις χωρίς να μπορεί να σε εμποδίσει κάποιος άλλος. Το νέο παλιό κράτος είχε την ικανότητα να κάνει πολλά, να εμποδίσει πολλούς και να καταναγκάσει περισσότερους, ενώ συχνά διοικούταν και στελεχωνόταν από τους ίδιους που πριν λίγο το πολέμαγαν· τους φορείς της νέας ηθικής

Οι εποχές του τίμιου δημόσιου λειτουργού είχαν τελειώσει. Είχε ανοίξει πλέον ο δρόμος προς έναν κανιβαλικό καπιταλισμό. Το μείγμα του περίπου νόμιμου κεφαλαίου με το περίπου παράνομο κεφάλαιο δημιούργησε το συλλογικό εκφραστή του· το κράτος που εγκληματεί και παραβαίνει τους νόμους που το ίδιο θεσπίζει.

συνέχεια στη σελίδα 13

Με την κατάρρευση των «σοσιαλιστικών» καθεστώτων, ο κόσμος όλος βρέθηκε μπροστά σε μία νέα κατάσταση. Ξαφνικά, μισή ήπειρος που ήταν μεσοτοιχία με την καπιταλιστικά αναπτυγμένη Δύση, προσομοίαζε σε έρημο. Τα Βαλκάνια, έχοντας στην πλάτη τους δύο αιώνες εθνικισκιστικών αλληλοφαγών, γρήγορα μετατράπηκαν στο βόθρο της όλης υπόθεσης. Η εμπλοκή της Ελλάδας όσον αφορά την κατάρρευση της Γιουγκοσλαβικής Ομοσπονδίας, ήταν καθοριστική. Αρχικά, στο επίκεντρο βρίσκονταν οι βλέψεις του ελληνικού κράτους στη Μακεδονία. Γι' αυτό και η στήριξη στους φασίστες της Σερβίας (στήριξη υλική, ηθική, πολεμική, διπλωματική) ήταν αμέριστη, ελπίζοντας πως όταν οι περιφερόμενοι χασάπηδες της Σερβίας μεταφερθούν προς τη Μακεδονία, τότε θα πάρει κι αυτό το μερίδιό του.

Γρήγορα, η ελληνική στρατηγική άλλαξε, τουλάχιστον ως προς τις μεθόδους και τη μορφή. Έγινε εμφανές πως τα Βαλκάνια δεν αποτελούν ένα παιχνίδι για μοναχικούς παίχτες· πως δεν γίνεται η Ελλάδα να το παίζει ο-σερίφης-που-τα-γαμάει-όλα τη στιγμή που τόσα συμφέροντα από όλο τον κόσμο έχουν στριμωχτεί σε ένα τόσο μικρό γεωγραφικό χώρο. Έτσι, από το '95 και μετά το ελληνικό κράτος ακολούθησε μια γραμμή οικονομικής διεύθυνσης και επέκτασης προς το εσωτερικό των Βαλκανίων, ενώ παράλληλα συμμετείχε στο παγκόσμιο διπλωματικό παιχνίδι του ΝΑΤΟ, προσδοκώντας τη βελτίωση των όρων επιβολής και επιρροής για λογαριασμό του. Σε αυτό το παιχνίδι ο ελληνικός στρατός στο Αφγανιστάν σίγουρα κατέχει κυρίαρχο ρόλο, τη στιγμή που η αύξηση της δύναμης και των αρμοδιοτήτων του ελληνικού στρατού στα Βαλκάνια είναι το παιχνίδι το ίδιο.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε ποτέ, όμως, το εξής: καλή η οικονομική επέκταση, αλλά έχει κι αυτή τα όριά της. Πόση είναι; Φτάνει; Τι απέγινε τώρα με την κρίση; Προφανώς οι καταστάσεις είναι δύσκολες και το «ελληνικό δαιμόνιο» δεν αρκεί από μόνο του. Μπορεί τώρα να επαναπαύεται (όποιος επαναπαύεται...), θεωρώντας πως η οικονομική εμπλοκή της Ελλάδας, όσο και αν είναι αποικιοκρατικού τύπου, τουλάχιστον διασφαλίζει πως δεν θα υπάρξουν πολεμικά επεισόδια. Τη στιγμή που η κρίση μετατρέπει το (ασταθές) ελληνικό κεφάλαιο στα Βαλκάνια σε συντρίμια, **θα πρέπει να είμα-**

στε όλο και περισσότερο έτοιμοι για «άλλου τύπου» καταστάσεις. Τι τα έχουμε και τα στρατά μας εκεί;

Όπως, λοιπόν, είναι γνωστό από καιρό, η «ελλαδίτσα» έχει απλώσει τα στρατιωτικά της πλοκάμια σε διάφορες χώρες του εξωτερικού, παρόλο που το βλέμμα παραμένει εδώ και δεκαετίες σταθερά καρφωμένο στα Βαλκάνια. Πρόκειται για τις αποκαλούμενες «Ειρηνευτικές δυνάμεις». Και τι το ειρηνευτικό κάνουν εκεί; Η οικονομία του χώρου μας αναγκάζει συνήθως να περιοριζόμαστε σε ειρωνικά σχόλια του τύπου «περνάνε γιαγιάδες στο δρόμο!». Ενώ εξεγέρσεις και συγκρούσεις ξεσπούν κάθε τρεις και λίγο, ενώ εκεί παίζεται ένα παγκόσμιο διπλωματικό/πολεμικό παιχνίδι, ενώ τον κοινωνικό έλεγχο της περιοχής έχουν αναλάβει οι «μαφίες», με ή χωρίς εισαγωγικά. Κι εμείς εδώ καλούμαστε να πιστέψουμε πως οι έλληνες φαντάροι παραμένουν κλεισμένοι στα στρατόπεδά τους και δεν παρεμβαίνουν πουθενά· πως είναι οι εγγυητές της ειρήνης· πως κάνουν τους τροχονόμους και άλλες μπουρδες.

Είναι γεγονός πως σπάνια διαβάξει κανείς στις εφημερίδες τι τελικά κάνουν εκεί οι ένοπλοι, μιας και ένα σύννεφο σιωπής και παραπληροφόρησης καλύπτει τις ενέργειες του στρατού. Παρόλ' αυτά, μια πιο προσεκτική ανάγνωση αφήνει πάντα περιθώρια και εντοπίζει χαραμάδες, γιατί προφανώς και δεν «περνάνε γιαγιάδες στο δρόμο».

Ας δούμε λίγο πιο συγκεκριμένα πώς παρουσιάζονται οι «εξελίξεις από το μέτωπο» στα μονόστηλα της τελευταίας χρονιάς:

09/01/09 στα πλαίσια προσπάθειας του ΣΥΡΙΖΑ να εμφανιστεί ως ο κοινοβουλευτικός σωτήρας και τιμητής της εξέγερσης της «νεολαίας» (που σίγουρα δεν ήταν απλώς και μόνο της νεολαίας και που σίγουρα τον ΣΥΡΙΖΑ τον είχαν όλοι χεσμένο πατόκορφο), μια ερώτηση κατατίθεται στη Βουλή. Μια ερώτηση που αφορούσε την προμήθεια υλικού από τον ελληνικό στρατό και συγκεκριμένα «μη βαλλιστικές ασπίδες προστασίας προσώπου, μη βαλλιστικές ασπίδες προστασίας σώματος, γκλομπς,, πλαστικούς μίαντες προσδέσεως χειρών μιας χρήσεως, χειροβομβίδες ελαστικών σφαιριδίων, χειροβομβίδες κρότου-λάμψης, χειροβομβίδες ουσιών ελέγχου πλήθους». Ενός πλήρους εξοπλισμού ματατζήδων, δηλαδή, έτοιμων για την πιο άγρια καταστολή.

Ή θα κερδίσει η βαρβαρότητα ή θα κερδίσει ο προλεταριακός ανταγωνισμός

Αυτό είναι το παρόν κι αυτό είναι το μέλλον που μας επιφυλάσσουν τα αφεντικά μας. Και είναι προφανές πως σε μία περίοδο που ο ανταγωνισμός των από κάτω χαλαρώνει παγκοσμίως, τα αφεντικά θα επαναδιαπραγματευτούν τα πάντα καθορίζοντας νέα, άγραφα πια, όρια της εκμετάλλευσης.

Το ότι τα αφεντικά φτάνουν στο σημείο να μη νιώθουν την αναγκαιότητα να τηρούν τους νόμους που τα ίδια θεσπίζουν είναι σημάδι της δικής τους δύναμης και της δικής μας αδυναμίας. Το ότι πλέον δεν υπάρχει καν η ανάγκη αυτοί οι τυπικοί νόμοι να τροποποιούνται, είναι γιατί για ένα μέρος της εργατικής τάξης η εκτέλεση αντί για την απόλυση, η μετατροπή της εργασίας σε παράνομη, ή τα μεροκάματα σε απροσδιόριστες πανίσχυρες μαφίες δεν αποτελούν ενδεχόμενα, αλλά έχουν γίνει πραγματικότητα. Όσο αδυνατούμε να δώσουμε συλλογικές και δυναμικές λύσεις, όλο και περισσότεροι προλετάριοι θα αναγκάζονται να μπαίνουν κάτω από τις βίαιες φτερούγες του κρατικοποιημένου εγκλήματος. **Και αυτό μεταφράζεται σε παρανομοποιημένη, καταναγκαστική εργασία ή στο πώς το προλεταριάτο θα τρώει από τις σάρκες του για πολύ καιρό ακόμα.**

Αναρωτιόταν τότε η αριστερά του κράτους «για ποιον τα θέλουν αυτά». Η απάντηση του στρατού ήταν άμεση και «ξεκαθαρίστηκε» πως οι αγορές αυτές έγιναν «προκειμένου αυτά να χρησιμοποιηθούν αποκλειστικά και μόνο από δυνάμεις που συμμετέχουν εκτός Ελλάδος, σε Επιχειρήσεις Υποστήριξης Ειρήνης – σε Ειρηνευτικές Αποστολές». Οπότε όλα ok· η αριστερά του κράτους για άλλη μια φορά το βούλωσε ικανοποιημένη. Άλλωστε, η δουλειά της δεν είναι να θέτει αναχώματα σε «εθνικώς ευαίσθητα θέματα», αφού κι αυτή μέρος του εθνικού κορμού είναι.

Για του λόγου το αληθές, διαβάζουμε σε μνημόνιο του ελληνικού στρατού που διέρρευσε φέτος:

«Μετά τα γεγονότα της 17ης Μαρτίου του 2004 στην πόλη Ουρόσεβατς του Κοσσυφοπεδίου, κρίθηκε αναγκαία η συγκρότηση τμήματος το οποίο θα συμμετείχε σε επιχειρήσεις καταστολής πλήθους. Οι εθνικοί περιορισμοί που δέσμευαν την εμπλοκή στρατιωτικού τμήματος με πολίτες άρθηκαν, δίνοντας τη δυνατότητα συμμετοχής σε τέτοιου είδους επιχειρήσεις». Και επίσημα πλέον το «ειρηνευτικό» σώμα του ελληνικού στρατού μετατράπηκε από μια δυσκίνητη στρατιωτική δομή σε μια πιο ευέλικτη και ταιριαστή στις περιστάσεις στρατοαστυνομική δομή. Σαν να λέμε σε περίπτωση που οι γραμμές των ΜΑΤ σπάσουν, θα βρίσκονται και μερικά πολυβόλα από πίσω· έτσι, για την «κακιά την ώρα». Το ίδιο αυτό μνημόνιο περιελάμβανε επίσης έναν πλήρη οδηγό χρήσης εξοπλισμού, βασικών μεθόδων καταστολής πλήθους, ματατζιδικών σχηματισμών κλπ. Το ότι η ανακοίνωση του εν λόγω μνημονίου πέρασε απαρατήρητη σχεδόν από όλους, μόνο στη συνενοχή ενός αριθμού ανθρώπων που είναι πάντα πρόθυμοι να σταθούν στο πλάι του ελληνικού ιμπεριαλισμού μπορεί να αποδοθεί.

26/8/09 *«Αλβανοί και Σέρβοι διαδηλωτές, που συνεπλάκησαν και αντήλλαξαν πυρά στο προάστιο Μπρέντανι της πόλης (Μιτρόβιτσα), δέχθηκαν πυρά δακρυγόνων από την αστυνομική δύναμη της EULEX»* διαβάζουμε σε θαμμένο μονόθυλο των εφημερίδων. Η συμμετοχή των Ελλήνων σε τέτοιου είδους δουλειές πρέπει να θεωρείται δεδομένη. Όπως και δεδομένο πρέπει να θεωρείται πως αυτό είναι ένα από τα ελάχιστα περιστατικά που βρήκαν τον δρόμο τους προς τις εφημερίδες, μεταξύ πολλών άλλων που ποτέ δεν ακούμε.

Η KFOR είναι η διεθνής «ειρηνευτική» δύναμη στο Κόσοβο, όπου ο ελληνικός ιμπεριαλισμός έχει μια εξέχουσα θέση. Η κύρια δουλειά του στρατού είναι η συμμετοχή στην EULEX, τη διεθνή «ειρηνευτική» αστυνομία της Ευρώπης στο Κόσοβο. Έκει, σε μια βολική απόσταση από τα μήντια και τις ελληνικές ανησυχίες, τα παλικάρια «μας» έχουν την ευκαιρία να το παίξουν ειρηνευτές ματατζήδες με την άνεσή τους. Στους σκοπούς της EULEX συγκαταλέγεται και η συγκρότηση ενός «υγιούς» αστυνομικού σώματος, ελεγχόμενου από τους ίδιους τους Κοσοβάρους, καθώς και η μετάβαση της εξουσίας σε αυτούς. Μπορεί να έχουμε από προσωπική εμπειρία μια (μικρή έστω...) εικόνα του τι κάνει ένα αστυνομικό σώμα, δεν έχουμε ωστόσο εικόνα του τι σημαίνει μια ξένη δύναμη να δημιουργεί

μια αστυνομία. Μπορούμε, φυσικά, να κάνουμε ορισμένες «εικασίες»: πέρα από την προβλεπόμενη βαρβαρότητα, το μενού σίγουρα περιλαμβάνει την ανάπτυξη της ντόπιας μαφίας, τη σύνδεση της ντόπιας με την ελληνική, τον έλεγχο των δρόμων του λαθρεμπορίου (καταναγκαστική πορνεία, μετανάστες, όπλα, ναρκωτικά), τη διασύνδεση της μαφίας με το ντόπιο κεφάλαιο με μια φιλελληνική πάντα χροιά, τον σταθερό έλεγχο της εγκληματικής οικονομίας κλπ. Εν ολίγοις, **ο ελληνικός στρατός στο Κόσοβο ορίζει αυτή τη στιγμή το νόμο και την εφαρμογή του νόμου.** Ορίζει, κατά συνέπεια, τι είναι νόμιμο και τι όχι, καθώς και το πώς θα λειτουργεί το παράνομο. Με άλλα λόγια, θέτει το έγκλημα κάτω από τις φτερούγες του, υπενθυμίζοντας με ακόμη μεγαλύτερη σαφήνεια ότι η Ελλάδα είναι η Αμερική των Βαλκανίων.

Το ενδιαφέρον μας για την όλη υπόθεση δεν είναι ούτε φλειρηνικό, ούτε φιλανθρωπικό, ούτε αντιιμπεριαλιστικό (με μια ορθόδοξη λενινιστική ανάγνωση). Η θέση μας είναι πολεμική· μια θέση ενάντια στον ελληνικό ιμπεριαλισμό, αφού η τύχη της παγκόσμιας εργατικής τάξης είναι κοινή και σίγουρα όχι εθνική. Γιατί καταλαβαίνουμε πως η βαρβαρότητα που χτίζεται εκεί πέρα δεν χτίζεται για «κάπου μακριά» αλλά για εδώ· καταλαβαίνουμε πως ο πόλεμος που μαζεύεται πάνω από τα Βαλκάνια δεν θα αφήσει τίποτα ανεπηρέαστο. Γιατί τα μισθοφορικά σκυλιά που εκπαιδεύονται εκτός των συνόρων και ο χάι τεκ εξοπλισμός τους δεν θα αργήσουν να γυρίσουν στην «πατρίδα» και να συνεχίσουν το θεάρεστο έργο τους. Γιατί **όλοι αυτοί οι «εθελοντές», οι «φαντάρου», οι «ειρηνευτές» δεν είναι παρά εργάτες στα εργοτάξια του φασισμού του μέλλοντος.**

Η μοίρα μας, λοιπόν, είναι κοινή με τους εργάτες των Βαλκανίων και όποιος θέλει ας συνεχίσει να κοιμάται βυθισμένος μέσα στη ψεύτικη μαστούρα μιας διαφοράς στη χρονική φάση, αρνούμενος να δεχτεί πως όσα δοκιμάζονται πειραματικά στους πιο υποτιμημένους εργάτες θα ξεσπάσουν σύντομα επάνω στα δικά μας κεφάλια. Κι αν όλοι ξέρουμε τη σιχαμένη φιγούρα του ΜΑΤατζή, έχει έρθει εδώ και καιρό η ώρα να βάλουμε δίπλα του και τον ΕΠαγγελματία ΟΠλίτη. Κι αν όλοι έχουμε φωνάξει *«μπάτσοι γουρούνια δολοφόνο»*, ας προσθέσουμε στο λεκτικό μας οπλοστάσιο και το *«αλήτες φονιάδες καρabanάδες»* πριν μας το επιβάλλουν οι ίδιες οι καταστάσεις.

Women in struggle means

Class Struggle

Το φύλο και η τάξη δεν είναι έννοιες διαχωρισμένες μεταξύ τους.

Σώματα πειραρηκμένα, μηχανές επιβίωσης, εργασία κομματιασμένη, ελέγχση.

Και η ιδέα έρχεται για τ' αφεντικά: η εργασία άμισθη ή έμμισθη,

πάντα παραγωγική και διαθέσιμη, χωρίς αρνήσεις

για να λειτουργήσει το κεφάλαιο και να υποδείξει τους ρόλους του μέσα στην κοινωνία.

Το πιο σημαντικό ό' αυτή τους την υπόθεση είναι να πιστέψουμε ότι καμία παρέκκλιση δεν επιτρέπεται και

πως όλα αυτά αποτελούν συμπληρώματα μιας κανονικότητας που καθεμιά μας οφείλει να υπηρετήσει.

Γιατί για κάθε χούστο του άντρα νταγκαλαρά υπάρχει και το νωθάρικο θηλυκό του,

για κάθε επιτυχημένο εργοδότη και τσακπίνια γραμματέας του,

για κάθε σωτήρια επιστήμη και ασύμματτη γυναίκα της,

για κάθε σπίτι φυλακή και βουλγάρια υπηρεσία του,

για κάθε ευτυχημένη οικογένεια και ακούραστη μάνα της...

Αυτό που μας ενώνει δεν είναι μόνο το φύλο μας,

αλλά και η τάξη στην οποία υπάρχουμε.

Κι αν η κάθε εποχή έχει μια κυρίαρχη ιδέα,

εμείς φτιάχνουμε τη δική μας εποχή με μίσος ταξικό,

για σύγκρουση.

